

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune.“ Rom 10, 15.

Anul II.

BUCUREȘTI

No. 6.

DIN SUFERINȚELE POPORULUI ARMEAN DIN TURCIA.

Arusiac Ayvasian.

Eu sunt numai de opt ani, dar am trecut în viața mea prin multe experiențe triste și amare. De tatăl meu am rămas orfană la o așa vârstă încât abia îmi aduc aminte de dânsul. Am pierdut deasemenea pe un frate mai mare și o surioară copil de tată. Vă voi istorisi suferințele familiei noastre, așa cum le-am auzit de multe ori istorisite de mama.

Tatăl meu a fost Predicator al Adventiștilor de Ziua Șaptea. Casa noastră eră în *Kaiseri* (în Asia Mică), la picioarele versantului de Nord al Muntelui Taurus. Noi aveam un cămin vesel și fericit, în care tatăl meu ținea de multe ori adunări pentru predicarea Evangheliei.

În Noembrie 1915, noi și toți Armenii din localitate am fost în mod crud isgoniți din locuințele noastre de către guvernul turcesc și împrăștiați prin satele turcești din acel ținut. Noi am lăsat totul, luând cu noi numai câteva legături, pe cari le puteam duce în spate. În timpul șederii noastre în acele sate turcești am fost de multe ori maltratați și bătuți, pentru că ni se cerea, să trecem la credința lui Mahomed. Pentru că noi am refuzat, Turcii au năvălit furioși asupra-ne. Ei au luat pe tatăl meu, și, după

ce l-au închis și l-au chinuit în diferite feluri, l-au exilat în inte-

Arusiac Ayvasian.

rriorul cel mai depărtat, unde curând tatăl meu a și murit. Restul familiei

noastre, adică mama mare, mama, fratele meu și cu mine, a trebuit să părăsim deasemenea satul și să pornim la drum escortați de jandarmi turci. Eră o zi foarte friguroasă din Ianuarie 1916. A trebuit să mergem zece zile prin zăpadă, fără pic de mâncare sau băutură caldă. În această cale am fost trei ore închiși în grajduri și maltratați, ca să ne lăsăm de credința Domnului Hristos. A zecea zi am ajuns într'un sat la poalele Muntelui Taurus. Acolo ni s'a spus, că, dacă primim credința lui Mahomed, vom fi lăsați să locuim în satul acela, fără a fi persecutați mai departe. Dar pentrucă mama a dat un răspuns negativ, jandarmii au spus: „Bine, atunci mâine veți porni să vă suiți pe acest munte cu zăpadă; acolo va fi locuința voastră”. Mama eră tocmai în așteptarea unui copil, așa că noi toată ziua aceea și noaptea am petrecut-o în rugăciune serioasă ca Dumnezeu să imoale inimile lor și să ne mai lase în satul acela cel puțin o săptămână. Dumnezeu a auzit rugăciunile noastre. A doua zi n'am fost vizitați de loc de acei jandarmi sălbatici. Chiar în ziua aceea s'a născut mica mea surioară. Mama a suferit mare lipsă atunci, pentrucă nu aveă decât niște sdrențe ca scutece pentru mica mea surioară. Dar minunea dela Dumnezeu a fost, că ni s'a permis să mai stăm în total două luni în acea localitate. Americanii din Tallas auziseră despre noi și ni-au trimis haine, mâncare și bani. Pe la începutul lui Martie ni s'a spus, că în curând va trebui să părăsim acea localitate. Cu banii primiți dela Americani mama mea a cumpărat un măgar, făcând economie dela altele. Ea a cusut pentru noi copiii trei saci, și astfel în saci ne-a pus pe măgar, pornind mai departe, fără să știm unde suntem duși. Această călătorie a durat două luni. Numai Dumnezeu știe, ce am suferit noi în această călătorie, dar și Dv. vă veți

face o idee, auzind că în această cale am lăsat în mormânt în urma noastră pe fratele meu mai mare și pe mica noastră surioară, cari nu au mai putut suferi acea mizerie.

Cei rămași din noi am ajuns la Hadjin într'o stare deplorabilă. Aici o familie săracă de Turci ni-au oferit casa lor, care nu eră cu nimic mai bună decât un grajd. Dar noi am fost foarte mulțumiți, că în sfârșit am găsit un adăpost după luni de zile de viață sub cerul liber, zi și noapte expuși la vânturi, la ploii și la toate. La câteva zile după sosirea noastră aci, am fost atacați în camera noastră noaptea de niște Turci răi, cari voiau să răpească pe mama mea. Bunica mea a aprins lampa imediat și a început să arunce Turcilor în față cu haine și cu tot ce găsiă prin casă. Ea a fost atunci foarte rău bătută de Turci. Eu am început să plâng și să țip; iar mama mea, profitând de întunec, s'a ascuns într'un colț și a stat acolo acoperită cu o plapomă veche, pe care ni-o dăduse buna noastră gazdă. Acei Turci păcătoși, după ce au căutat mult prin întunec și nu au găsit pe mama (noi suntem încredințați, că Dumnezeu i-a orbit pe ei, de nu au putut să o găsească), au plecat furioși, injurând. La puțin timp după aceasta, am fost scoși din Hadjin, și după mai multe cercări și suferințe, am ajuns la Aleppo, unde am fost aduși înaintea guvernului turc. El ne-a întreat, de ce nu am primit să ne facem Mahomedani; și când mama i-a spus motivele, el s'a infuriat foarte rău, și chemând doi jandarmi, li-a poruncit: „Duceți pe câinii aceștia la locul hotărit, și despărțiți-le capul de trup”.

Am fost duși atunci la închisoare, și toată noaptea aceea ne-am rugat la Tatăl nostru ceresc, să ne scape cu viață. Chiar în noaptea aceea ni-a trimes Dumnezeu liberarea. Înaintea de lumina zilei, un prieten al tatălui meu, care auzise de so-

sirea noastră acolo, a venit pe ascuns ne-a scos din închisoare și ne-a ținut un timp ascunși într'o casă din oraș, până la încheierea armistițiului. Atunci am mulțumit lui Dumnezeu, că ne puteam bucura de libertate.

Da, am suferit foarte mult în tot acest timp de grea prigonire. Am suferit multe lipsuri, frică și spaimă lacrimi și durere, foame, sete și frig; dar cu toate acestea, îmi pare foarte bine, că mama mea iubită a stat tare în credință și nu a primit credința lui Mahomed. Altfel cu nu aș fi știut acum nimic despre Domnul Hristos și despre marea lui iubire de oameni. Dorința mea este, să fiu toată viața mea o fată cu minte, așa ca, atunci când va veni Domnul, să mă ia la ceruri, unde cred, că am să întâlnesc pe tatăl meu, pe fratele meu cel mai mare și pe mica noastră surioară.

Simon Daudian.

Eu eram de 7 ani, când în vara anului 1915, familia noastră, compusă din părinții mei, cinci surori, eu și fratele meu mai mic, a fost exilată de acasă la Brusa, orașul cel mai însemnat pe țărmul asiatic al Mării de Marmara. Acesta este un oraș bogat, principala avuție fiind industria mătăsurilor.

Cu o săptămână înainte de plecarea noastră spre Brusa a venit ordin dela guvernul turcesc, ca toți Armenii să fie duși de acolo. Toate femeile și fetele, sărace și bogate, și-au făcut haine negre și voaluri negre, cu cari să se acopere pe față, așa încât călătoria noastră în acest exil semănă cu un mare convoiu funebru. Excortați de sute de jandarmi sălbateci, am părăsit orașul unde locuisem, pornind în care cu boi neacoperite cu nimic.

Pe drum am avut de suferit teribil de foame, de sete și de căldură. Nu numai că nu am fost îngrijiți de stăpânire cu pâine și cu hrană, dar

chiar eram împiedicați de jandarmi, de a merge prin satele din calea noastră, să cerem sau să cumpărăm ceva pâine; căci ei ziceau: „Câinilor, ce tot alergați după pâine? Noi vă purtăm pe aici, tocmai ca să muriți de foame și să vă rămână oasele pe drum”. Mai greu de suferit decât foamea era setea. Am trăit zile întregi fără o singură picătură de apă sub razele arzătoare ale soarelui. Mulți au căzut pe cale și au fost lăsați să moară. Dar și când găsim câte puțină apă, ea era atât de turbure încât, trebuia să o strecurăm; dar apoi ea se dovedea așa de rea la gust, încât nu o puteam bea. De multe ori sora mea cea mai mare ne amintea din Cuvântul lui Dumnezeu despre apa vieții, care ne este făgăduită, și ne dădea astfel curaj și putere, să răbdăm mai departe. Noaptea pământul era patul nostru, iar cerul ne era acoperământul. Dar mai rău decât aceasta era primejdia, care amenința tinerele femei și fete, de a fi batjocorite de jandarmii brutali și de Turcii de prin sate, lucru, care se întâmplă aproape în fiecare noapte. Aceasta făcuse pe mulți părinți, să moară de durere, iar alții se aleseră cu serioase boale de nervi pe urma durerii și suferinții. Laudat să fie numele Domnului, care a apărât tinerele mele surori de acest mare pericol.

Tatăl meu era bătrân și slab, și nu aveam pe nimeni care să îngrijească și să apere pe surorile mele, decât numai pe Tatăl ceresc, către care strigam în rugăciune zi și noapte. Și Dumnezeu a ținut asupra lor brațul Său protector.

Mulți dintre cei bătrâni și delicăți au murit pe cale, chiar în primele două săptămâni. După două săptămâni ne-a fost luată și excorta cea regulată, așa că restul călătoriei a fost făcut cu suferințe și lipsuri și mai mari. Oameni în putere și sănătoși au murit, sau au fost lăsați în urmă pe cale, să moa-

ră singuri și părăsiți de toți. Nu eră permis nimănui, să se oprească pentru a îngriji de bolnavi, sau pentru a îngropa pe cei morți. Eram zoriți și îmboldiți, să mergem mereu; iar cei cari nu se mai puteau ține, erau lăsați singuri pe urmă, să moară părăsiți. Ultima parte din călătoria noastră am făcut-o cu trenul. Am fost grămădiți în vagoane vechi, ca și animalele, unul peste altul, din care cauză mulți au murit înăbușiți, din lipsă de aer. În astfel de condiții am ajuns la Konia (vechiul Iconium), unde se vedeau mii de corturi ale Armenilor exilați.

Teribila noastră călătorie dela

fața marei mizerii și a nedreptății făcute de către Turci, ajunseseră să murmure contra lui Dumnezeu și să se indoească de existența Lui.

La scurt timp după aceasta am fost luați din Konia și duși într-un sat turcesc din apropiere, ai cărui locuitori erau ca niște animale sălbatice. Acolo nu eră stăpânire, nu eră autoritate, nu poliție, nu nimic. Acele brute de locuitori turci făceau cu Armenii, ce voiau ei. Armenii fiind sârmane victime fără apărare, pradă tuturor atacurilor și batjocorilor lor. De multe ori nu ne dădeau pâine nici pentru bani, așa că un timp am trăit zile întregi nu-

Simon Daudian.

Brusa la Konia a durat trei luni de zile, deși în condiții normale ea nu ar fi durat decât trei zile. Aici Dumnezeu a întors lucrurile astfel, că în vreme ce o parte din cei veniți cu noi au fost duși mai spre Sud, în pustiuul Arabiei, care a ajuns cimitirul a mii și mii de Armeni exilați, noi am fost lăsați pentru câteva săptămâni tot în orașul Konia. Aici sora mea cea mare mergea cu Biblia pe la toți exilații prin corturi și le dădea curaj și mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar eră și cazul; pentrucă mulți din ei, în

mai cu iarbă sau cu rădăcini de plante. Noaptea și chiar și ziua veneau Turci urlând grozav și căutând să răpească fete. Multe au fost astfel luate și duse ca și miei la jungiere. Mulțumim Domnului, că și în această suferință și primejdie teribilă surorile mele au fost apărute de brațul tare al lui Dumnezeu.

Părinții mei nu mai puteau lăsa pe surorile mele în acest sat. Noi doriam, să fugim de acolo la Konia; dar nu puteam, căci Turcii ne-ar fi urmărit și ne-ar fi ucis. Am trimis atunci vorba Doctorului Dodd în

Konia, care a fost atât de bun și a trimis pe doi oameni ai săi la noi. Aceștia au venit în casă la noi noaptea, iar dimineața foarte de mult cele trei surori ale mele mai mari, prima în vârstă de 17 ani, au părăsit satul. Odată plecate, ele erau încă în primejdia de a se întâlni cu Turci pe cale, cece ar fi însemnat uciderea celor doi însoțitori și răpirea surorilor mele. De aceea ele s'au strecurat pe furiș, câte una câte una, până la ieșirea din sat. La zece minute după plecarea lor a început să ningă cu viscol teribil, și a ținut astfel până seara. Această vreme rea ținea pe Turci în casă, și surorile mele erau scăpate. Ele au trebuit însă să meargă cu greu prin munți pe acel viscol și nu erau în stare să distingă drumul nici la câțiva metri distanță. Dumnezeu însă le-a ajutat și nu au pierdut drumul. Au trebuit să meargă astfel timp de nouă ore, până să ajungă la Konia aproape înghețate, iar două din ele au fost duse pe brate în casa unor frați. În toate aceste greutăți noi nu le-am putut fi de nici un ajutor, ci numai am fost martor la conducerea și protecția minunată a lui Dumnezeu, căruia l-am dat laudă și mulțumire pentru bunătatea Lui către noi.

După câteva luni de zile Dumnezeu ne-a liberat și pe noi ceilalți din acest sat de Turci păcătoși și am venit și noi la Konia. Aci am întâlnit și pe alți Adventiști Armeni exilați, și împreună cu dâșii începem adunări în fiecare Sâmbătă. Noi am trăit patru ani apoi în acest oraș, în care timp bătrânul meu tată și una din surorile mele au murit. Am putut găsi din când în când de lucru acolo, așa că ne câștigam cu greu o bucată de pâine, atât cât să nu murim de foame. Către sfârșitul exilului nostru am pierdut și pe mama noastră.

Acum am mai rămas patru surori și doi frați. Una din surorile mele se ocupă cu colportajul, dar câștigă

foarte puțin; o alta este internată într'un orfelinat, iar celelalte două sunt servitoare în niște familii. Frațele meu și cu mine suntem în Brusa și ne câștigăm existența făcând pe văcsuitorii de ghete. Nu avem pe nimeni, care să îngrijească de noi. Noi de abia putem ceti, și nu cunoaștem nici o meserie.

Ne rugăm la Dumnezeu, ca într'oză să putem avea orfelinatul nostru, unde să putem și noi primi o educație în temere de Dumnezeu și unde să putem învăța și o meserie.

Keghan Igithanian în vârstă de 15 ani și fratele său Leven în vârstă de 13 ani din Erzerum (Armenia).

Locuința noastră era în Erzerum, oraș foarte bogat. Familia noastră era una din cele mai bogate din oraș și era alcătuită din 60 membri, toți în de aproape rudenie unii cu alții. Noi aceștia locuim toți într'ocasă mare și frumoasă și duceam o viață foarte plăcută și pașnică, până la data când a venit ordinul guvernului turc, care prevedea exilarea generală a tuturor Armenilor. Această nenorocire a redus toată marea și patriarchala noastră familie la un număr de numai cinci membri.

Eră pe la jumătatea lui Iunie 1915, când toți Armenii din Erzerum, în număr de peste 15.000, au fost expulzați din oraș. Noi am fost trimiși în mai multe convoiuri și în diferite direcțiuni, escortați de jandarmi și de paznici, cari erau adevărați bandiți. Limba omenească nu poate descrie tratamentul feroce, la care am fost supuși timp de cinci luni de zile în această grea călătorie sub arșița soarelui de vară, prin văi și munți, peste râuri și pustiuri. Din tot convoiul nostru de exilați, numai o mână de femei și copii au putut ajunge la Mosul, aproape de vechea Ninive, și aceștia abia având înfățișarea de ființe omenești, și umblând încoace și în-

colo pe strade, ca să cerșească o bucată de pâine uscată, până când și ei cădeau sfârșiți de foame.

Când părăsisem Erzerumul, luașem cai și căruțe, cum și oare cari lucruri de valoare, cât puteam duce. Dar nu a trecut mult și jandarmii au început să ne bată, și, amenințându-ne cu moartea, ne-au luat tot ce aveam la noi de valoare. Mai târziu ne-au luat tot ce ne mai rămă-

tinere surori ale mele au fost răpite în felul acesta.

Mulți muriau de boală și de slăbiciune, iar mulți alții, între cari și scumpa mea mamă, cădeau din cauză că nu mai puteau merge. Cu lacrimi în ochi am sărutat pe scumpa noastră mamă și am lăsat-o pe cale, căzută de oboseală. Noi am fost forțați să o lăsăm acolo singură, căci jandarmii nu ne-au permis, să rămănem acolo cu dânsa. Mii de copii de țată și bolnavi au fost aruncați în râuri. Mamele erau silite să arunce pe copiii lor bolnavi și să meargă mai departe. Am văzut valurile râului Eufrat purtând la vale multe corpuri omenești fără capete. Doi frați ai mei au fost de asemenea uciși și aruncați în râul acesta.

Poate că mă veți întrebă, cum de am scăpat eu și cu fratele meu mai mic. Trebuie să vă răspund, că scăparea noastră se datorește lui Dumnezeu, care a intervenit în mod minunat și absolut extraordinar.

Sosiserăm la un loc aproape de Malatia. Acolo ni s'a poruncit, să o luăm pe muntele acela pustiu în sus. Pe acest munte, cu câteva zile mai înainte de sosirea noastră, fusese adus un alt convoi de exilați și mai bine de 600 bărbați, femei și copii fuseseră torturați și masacrați fără milă. Locul acela părea un vast cimitir de corpuri omenești neimmormântate încă. Noi am simțit, că aceeaș soartă așteptă și convoiul nostru, care la data aceasta era redus numai la cei rămași în viață dintre femei și dintre copiii mai mici de 14 ani. Socoteala noastră nu a fost de fel greșită.

Trecuseră numai vreo două ore dela urcarea noastră pe munte, și ne-am văzut deodată înconjurați de Kurzi și de jandarmi, toți armați cu puști, cu săbii, cu topoare și cu ia-tagane. Cu ochi setoși de sânge, ei au năvălit asupra noastră cu toții. La vederea acestei grozăvii, femeile și copiii au început să plângă

Keghan Igithanian și fratele său Leven.

sese desbrăcându-ne și de haine și lăsând pe mulți din noi cu totul goi, iar alții îmbrăcați numai cu niște șorturi.

În diferite locuri bărbații erau despărțiți de familiile lor și omoriți în mod crud cu lovituri de topor. În felul acesta au fost uciși în fața ochilor noștri iubitul meu tată și doi cumnați ai mei. De asemenea mereu-mereu femeile tinere și fetele erau răpite de către Kurzi și de către Turcii de prin sate. Două

și să țipe. Chiar și cei mai răi și mai tari oameni s'ar fi lăsat mișcați de aceste țipete de jale. Dar imediat aceste țipete de disperare s'au schimbat în rugăciuni cu glas tare. Deodată toți cei astfel amenințați au căzut cu toții în genuchi, ca la comandă, și au strigat cu căldură, tare la Dumnezeu. Vocea noastră a ajuns până sus, și Dumnezeu a răspuns imediat. *Un puternic și teribil cutremur de pământ a avut loc chiar în acest moment.* Pământul se cutremură și bubuia tare sub picioarele noastre. Semnul acesta a fost prea isbitor pentru toți asasinii noștri, că strigătele noastre ajunseseră la tronul lui Dumnezeu. Zăpăciți și cuprinși

de groază, ei au fugit în toate părțile și ne-au lăsat acolo.

După mai multe zile de greutate și primejdii, am ajuns apoi la Mosul. Dumnezeu ni-a ajutat și aci. În vreme ce alții mai muriseră de foame și de lipsuri, noi am găsit o familie bogată, unde lucram ca servitori și aveam hrană și îmbrăcăminte. Mai târziu am fost primiți într'un orfelinat străin.

Dorința noastră este, să avem un orfelinat al nostru, unde să fim crescuți și noi și alți copii orfani, de cari sunt mulți aici, și unde să fim educați în credința Domnului Hristos, acest mare bun moștenit dela părinții noștri.

Biserica celor rămași nu este babilon.

de E. G. White.

În anul 1845 un bărbat cu numele C. din Massachusetts a făcut o asemenea lucrare. El prezentă o învățătură rătăcită, o întrefesă cu pozițiuni și părți din „Mărturiile” și-și publică învățăturile în „Day Star” și în foi volante. Ani de zile aceste învățături aduseră tristețile lor fructe și grămădiră ocară asupra „Mărturiilor”, cari nu sprijineau lucrarea lui în nici un fel. Bărbatul meu îi scrisese și-l întrebă, ce poate să însemneze aceasta, că pentru sprijinirea acelor împotriva cărora am luat poziție, prezintă „Mărturiile” întrefesute cu propriile sale cuvinte; îi ceru să îndrepteze impresiunea, pe care a făcut-o lucrarea sa. Scurt și cuprinzător el refuză acest lucru și zise, că învățăturile sale ar fi adevărate și că viziunile ar fi trebuit să adeverească vederile sale, lucru pe care-l și fac în adevăr; că însă eu am uitat să scriu deslușit lucrurile, cari sprijină învățăturile sale.

Chiar dela începutul lucrării s'au ridicat oameni unul după altul, ca să lucreze în felul acesta, și a trebuit să iau asupra-mi toată greutatea și să suport cheltuelile, pentru a mă împotrivi acestor minciuni. Ei au publicat învățăturile lor și au înșelat mulți oameni. Dea Dumnezeu să apere turma pășunii Sale.

Acelora, cari susțin a crede adevărul, le cer stăruitor să lucreze în bună înțelegere cu frații lor. Nu căutați, să dați prilej lumii, ca să zică, cum că ar fi de păreri contrarii și neuniți, că unii învață așa și alți alminteri. Feriți-vă de gâlcevi. Fiecare să vegheze și să se străduiască ca să fie aflat ca cel ce drege spărturile din zid, iar nu ca cel ce se aruncă asupra zidului, ca să facă spărturi în el. Toți trebuie să se ferească de a scoate vre-o strigare contra singurului popor, căruia se potrivește descrierea dată despre rămășița care ține legile lui Dumnezeu și are credința lui Isus,

care glorifică în aceste zile din urmă măsura dreptății. Dumnezeu conlucrează cu ființele cerești, ca anumite unelte dumnezeiești — oameni, pe care-i îndeamnă, cari au îndurat greutate și arșița zilei, cari are pe pământ un popor cu totul anumit, o comunitate, care nu este mai pe jos decât niciuna, ci pe toate le întrece prin aceea, că este pentru învățăturile adevărului și apărarea legii lui Dumnezeu. Dumnezeu are să aperse în lumea noastră împărăția lui Hristos. Toți trebuie să se unească cu aceste unelte alese și în cele din urmă să se afle între aceia, cari au răbdarea sfinților, țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus.

Mai jos este scrisoarea trimeasă fr. St.:

„Napier, Noua Zeelanda, 23 Martie 1893.

„Iubite fr. St.”.

„Prin aceasta îți trimet câteva rânduri. Nu sunt de aceeași părere în ceea ce privește vederile, pe cari le ai, căci mi-a fost arătat de Domnul, că tocmai o astfel de vedere are aceia, cari se află în rătăcire. În privința aceasta Pavel ne dă o avertizare: „Spiritul însă spune lămurit, că în timpurile din urmă unii se vor depărta dela credință, îndreptând luarea aminte la spirite amăgitoare și învățuri de demoni.

„Iubite frate, am aflat, că tu susții părerea, că Comunitatea Adventiștilor de Ziua Șaptea ar fi Babilon și că toți, cari voiesc să fie mântuiți, să iasă dintr'ansa. Nu ești singurul, pe care l-a înșelat diavolul în acest lucru. În timpul celor 40 de ani din urmă s'au ridicat unii după alții oameni, cari au susținut, că Domnul i-a trimis cu o atare solie; dar doresc să-ți spun, cum am spus și accelora, că solia pe care o vestești, este una din înșelătoriile lui Satan, hotărâtă ca să dea naștere la zăpăceli în comunități. Iubite frate, cu siguranță te-ai abătut din cale. A doua solie îngerească trebuie să meargă către Babilon (bisericele) să vestească căderea lor și să cheme pe oameni să iasă din ele.

Această solie trebuie vestită de a doua oară. „După acestea văzui pogorindu-se din cer alt înger, având stăpânire mare și pământul fu luminat de mărirea lui. Și strigă cu glas tare zicând: căzu, căzu, Babilonul cel mare și se făcu loc de locuit al demonilor și închisoare a oricărui spirit necurat și

inchisoare a oricărei pășărele necurate și urite. Pentru că din vinul aprinderii pământului cu dânsa făcură desfrânări și neguțatorii pământului se îmbogățiră din puterea desfătării ei. Și auzii alt glas din cer zicând: leșiți dintr'ansa poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei, și să nu luați din plăgile ei. Pentrucă păcatele ei ajunseră până la cer și Dumnezeu aduse aminte nedreptățile ei”.

„Iubite frate, când înveți că Comunitatea Adventiștilor de Ziua Șaptea ar fi Babilon, n'ai dreptate. Dumnezeu nu ți-a dat să duci o asemenea solie. Satan întrebuintează orice inteligentă pe care o poate stăpâni și inspiră pe oameni ca să cugete învățături rătăcite sau să se abată în direcții greșite, pentru ca să producă o mișcare falsă și ca să poată îndepărta sufletele dela lucrurile adevărate cu privire la zilele noastre. Sunt prevenită, că unii vor fi înșelați prin solia ta, căci sunt doritori de ceva nou.

„Imi sună foarte trist vestea de a te putea vedea înșelat în vreun fel, de șoptirile vrăjmașului, căci știu, că învățătura pe care o aperi, nu este adevăr. Prin ideile susținute de tine îți vei pricinui ție și altora mari neajunsuri. Nu căută să expui greșit, „Mărturiile”, să le răstălmăcești; și, să nu le sucești pentru ca să dai veracitate unor asemenea svonuri. Mulți au pășit pe un asemenea tărâm și și-au atras mari greutăți. Iarăș și iarăș mi-a fost arătat, când alții s'au ridicat și cu răvnă au vestit aceeași solie, că ea nu este adevăr.

„După câte știu, mai vestești, că nu trebuie să plătim zecime. Iubite frate, scoate-ți încălțăminta din picioare, căci locul, pe care stai, este un pământ sfânt. Cu privire la plățirea zecimii, Domnul a spus: Aduceți toată zecimea în casa tezaurului, ca să fie bucate în casa Mea, și cereați-mă cu aceasta, zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor, dacă nu voui deschide ferestrele cerului, și de nu voui vărsa peste voi binecuvântare peste îndestul. Dar, pe când proclamă binecuvântare pentru aceia, care-și aduc zecimile lor, pentru acei cari le rețin, grăbește un blestem. De curând am primit, nemijlocit, dela Domnul, lumină asupra faptului, că mulți adventiști de Z. Ș. jefuesc pe Dumnezeu în zecimi și daruri, și mi-a fost descoperit foarte limpede, că Maleachi a înfașăsat lucrurile așa cum sunt în adevăr. Cum dar poate îndrăzni cineva, măcar numai să cugete în sine, că șoptirea, ca să se rețină zecimea și darurile, ar fi dela Domnul? Dragă frate, unde te-ai abătut din cale? Ah, așeză-ți iarăș pasul pe cărarea îngustă. Suntem aproape de sfârșit, dar dacă tu,

sau oricare altul te lași momit de vătămaș, ca să hotărăști un timp anume pentru revenirea lui Hristos, atunci vei face prin aceasta aceiaș lucrare rea, care a pricinuit pierderea sufletelor aceloră, cari au făcut aceasta în trecut.

„Dacă porți jugul lui Hristos, dacă iei asupra ta povara Sa, vei vedea, că e mult de făcut pe acelaș tărâm pe care lucrează slujitorii lui Dumnezeu — predicarea lui Hristos cel răstignit. Dacă cineva, pornește și vestește o solie prin care avată ziua, ceasul și anul apariției lui Hristos, atunci e sigur că a luat asupra-și un jug și vestește o solie, pe care nu i-a dat-o Domnul.

„Dumnezeu are pe pământ o comunitate, care e formată din aleșii Săi, cari țin poruncile Sale. El nu conduce; cum i-ar ieși la întâmplare vârstare sălbatică, ci un popor. Adevărul este o putere sfinitoare; dar comunitatea care se luptă, nu este acela care a și câștigat biruința. Se află neghină între grâu. „Vrei să ne ducem și să o smulgem? fu întrebarea slugilor, dar Maestrul răspunse: „Nu! ca nu cumva împreună cu neghina să smulgeți și grâu”. Cu plasa Evangheliei se prind nu numai pești buni ci și răi, și numai Domnul cunoaște pe ai Săi.

„Datoria fiecăruia e să umble umilit în fața lui Dumnezeu. Nu trebuie să căutam o solie nouă, străină. Nu trebuie să gândim, că aleșii lui Dumnezeu, cari tind să umble în lumină, ar reprezenta Babilonul. Ci la un loc bisericile decăzute sunt Babilon. Babilonul a produs învățături otrăvitoare, vinul rătăcirii. Acest vin al rătăcirii constă din atari învățături ca acestea: nemurirea naturală a sufletului, chinul veșnic al nelegiuitorilor, tăgăduirea existenței lui Hristos înainte zilei întâia a săptămânii și înălțarea ei deasupra sfintei și sfințitei zile a lui Dumnezeu. Aceste rătăcirii și cele asemănătoare lor sunt înfățișate lumii de diferitele confesii și astfel se va împlini Scriptura care zice: Din vinul aprinderii desfrânării ei au băut toate neamurile”. E o aprindere, care se va produce prin învățături rătăcite, și când împărați și preșidenți bea din acest vin al aprinderii desfrânării ei, vor fi cuprinși de mânia împotriva aceloră cari nu sunt în unitate de păreri cu învățăturile împotrivoare, false, satanice, prin care falsul Sabat va fi înălțat, și oamenii vor fi aduși acolo, încât să a calce în picioare semnul memorial al lui Dumnezeu. Ingerii căzuți de pe pământ se unesc cu oamenii cei răi. În epoca noastră Antihrist trebuie să apară ca adevăratul Hristos, și atunci legea lui Dumnezeu va fi făcută nevalabilă între popoarele lumii. Răsvărtirea contra legii

sfinte a lui Dumnezeu va ajunge la deplină maturitate. Dar adevăratul conducător al tuturor acestor răsvărtiri este Satan îmbrăcat ca inger de lumină. Oamenii vor fi rătăciți și-l vor înălța în locul lui Dumnezeu, ca să-l facă Dumnezeu. Dar Atotputernicia va păși acolo, și asupra confesiunilor decăzute, cari se unesc ca să înalte pe Satan, va fi hotărâtă următoarea soartă: „Pentru aceea, într'o singură zi vor veni plăgile ei, moarte, întristare și foame și în foc va fi arsă de tot, pentru că tare este Domnul Dumnezeu care o judecă”.

Misiunea Internă.

În ce legătură stă încheierea lucrării cu membrii Comunității?

În legătură cu articolul nostru precedent asupra „Legăturii în care stă membrii Comunității cu încheierea lucrării” aș vrea să fac un pas înainte, pentru ca să prezint în fața fraților și surorilor din toate colțurile și laturile, în chip clar și înțeles, raportul și datoria lor față de încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Stă scris: „Deci cine este sluga credincioasă și cuminte pe care a pus-o stăpânul peste slugărima sa, spre a le da de mâncare la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel”: (Mat. 24, 45, 46). Din acestea se poate vedea clar, că datoria sfântă a servului lui Dumnezeu este ca să-și facă datoria cu cea mai mare seriozitate. Dacă unuia sau altuia, din cei în cari Spiritul lui Dumnezeu nu locuiește cu plinătate, i s'ar părea, că aceste cuvinte sunt prea aspre, fiindcă-i amintesc datoria neglijată, îl vom îndrepta spre una din predicile Domnului, care eră așa de puternică, serioasă și aspră, încât gloatele plecară împreună, zicând: „Aspru este cuvântul acesta; cine poate să-l asculte?” Chiar și ucenicii erau în primejdie și pe punctul

de a plecă cu gloata, și Domnul se văzu nevoit să spună cu voce solemnă și emoționată: „Nu cumva voți să plecați și voi?” Petru, care prin aceste cuvinte mișcătoare își recăpătase țaria sufletească, răspunse: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvinte de viață veșnică”. (Ioan 6, 60. 67. 68). Așadar, pentru ei aceste cuvinte erau viață, da, chiar viață veșnică! Așa și aceste cuvinte, nu sunt cuvintele mele, ci ale Domnului; și pentru aceia cari le aud, le primesc și trăesc potrivit lor, sunt cuvinte de viață, da, cuvinte de viață veșnică.

Acum Domnul spune cuvintele următoare fiecărui fiu al Său, fiecărui membru al Comunității Sale prin Spiritul Profetiei, și le amintește de făgăduința dată lor când au făcut legământul cu Domnul prin botez, și zice: „Acei, cari s'au unit cu Domnul printr'un legământ de slujire, sunt îndatorați să se unească cu El în marea și marea lucrare de mântuire a sufletelor. (Mărt. vol. VII, p. 19, ed. engl.)

Legământul, pe care fiecare membru l-a făcut personal și pentru sine însuși, cu Domnul, la botez, este o alianță, o învoială, între el și Dumnezeu Mântuitor, care legământ cuprinde îndatoriri reciproce. Fiecare parte, Hristos pe de o parte și omul credincios, botezat, pe de altă parte, și-au făgăduit prin acest legământ, ajutor și sprijin, și fiecare parte are dreptul, ca la trebuință să se cheme unul pe altul în ajutor în timp de nevoie sau de primejdie, și să se servească reciproc. O alianță pe care o fac oamenii și popoarele depe pământ, cari totuși sunt răi, are și slujește acest scop. Și tot acest scop îl are și legământul, dintre Dumnezeu și oamenii credincioși. Cauza acestei alianțe este teama de vrăjmaș. Prin alianță și unirea forțelor se caută ca să se ajungă la aceeași putere ca a vrăjmașului și pe cât e cu putință chiar să se câștige biruința asupra a-

cesteia. Așa stau lucrurile și cu oamenii credincioși, botezați. Ei se tem de vrăjmașul, diavolul și de moarte, care este plata păcatului. Ei încheie un legământ cu Hristos, care a biruit pe vrăjmaș pe cruce, la Golgota, a luat diavolului puterea și morții boldul, pentru ca astfel să poată ieși ca biruitor din această luptă a credinței și să câștige viața veșnică.

Iubitul meu frate, iubita mea soră în Domnul, tu ai făcut un legământ cu Mântuitorul lumii, cu Regele Regilor și cu Domnul Domnilor. Dar cât de deseori te folosești de dreptul tău? Numai arare ori chemi tu pe aliatul tău cel puternic, care de altfel este chiar Domnul cerurilor și al pământului? Numai odată sau de două ori pe zi, la rugăciunea de dimineață și de seară? „Nu! Nu!” îmi zici tu. „De mult mai multe ori; îl chem în fiecare zi: în fiecare ceas, ba chiar în fiecare clipă!” Dar mai spune-mi, rogu-te, acest credincios aliat al tău a venit la chemare să te ajute, și sprijinul său l-ai căpătat la timp potrivit? „Da, da”, zici tu, „El a auzit, a venit și mi-a ajutat!” Da, lucrul acesta e adevărat, tu erai în ghiarele vrăjmașului—dar Domnul te-a liberat, ca pe un prizonier; erai în moarte veșnică, căzut în flăcările focului — Domnul te-a scos afară ca pe un tăciune din foc. Erai greu ispitit, ca să faci păcate ascunse sau cunoscute—Domnul te-a apărut de orice rău. Erai în primejdie, în pericol în călătorie, în războiu și în pace — Domnul te-a purtat pe brate ca să nu-ți lovești piciorul; mii cădeau la stânga ta și zeci de mii la dreapta ta, dar pe tine nu te-a atins. De ai fost înfometat sau însetat — Domnul ți-a dat mâncarea și băutura zilnică. În turburare — Domnul ți-a dat pace. Domnul ți-a spus: „Pace las ție, pacea mea o dau ție; nu după cum dă lumea vă dau eu. Să nu ți se turbure inima, nici să se sperie”. (Ioan 14, 27). Tu ai pace în inimă. Păca-

tele tale sunt iertate. Numele tău, care se află scris în cartea morții, se află acum în cartea vieții. Te bucuri? „Da, da, mă bucur ne-spūs!” Bine atunci! Ai motive îndestulătoare ca să te bucuri; ai chiar drept să te bucuri. Toate acestea și le-a făcut și ți le-a dat aliatul tău, Mântuitorul tău,—ce faci tu pentru El? Ești și tu tot atât de credincios în împlinirea datoriilor, ca aliat al lui Hristos?

Fraților și surorilor, e în joc cauza împărăției lui Hristos! Marea luptă între rău și bine a ajuns la punctul de încheiere. „Vai de pământ și de mare, fiindcă se pogori diavolul la voi, având mânie mare, știind că puțin timp are”... Și s'a mâniat balaurul pe femeie, și plecă să facă războiu cu cei rămași din seminția ei, care păstrează poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus”;... Și face semne mari... și rățăcește pe locuitorii de pe pământ pentru semnele ce-i fură date să le facă,... și face ca să fie omorîți, câți nu se vor fi închinat chipului fiarei,... Și deschise gura sa spre defăimări împotriva lui Dumnezeu, să defaima numele Lui și locuința Lui, pe cei cari locuiesc în cer”. (Apoc. 12, 12. 17; 13, 13. 14. 15. 6).

Vedeți bine iubiții mei, că aceste cuvinte ne arată în chip cu totul clar primejdiile, cari amenință pe pământ atât pe fiii lui Dumnezeu cât și cauza împărăției lui Dumnezeu. Domnul vrea să aducă la sfârșit această luptă; vrea să mântuească ce este de mântuit și deaceea El se îndreaptă către fiecare membru al Comunității Sale, care a făcut legământ cu El, și îi amin-tește de îndatoririle sale și-i cere să-i vină în ajutor în aceste vremuri critice, să se unească cu El la lucru pentru ca să mântuească ce este de mântuit între fiii oamenilor din zilele din urmă; și deaceea chiamă pe fiecare Adventist de Ziua Șaptea la lucru activ pentru încheierea lu-

crării, căci prin serva Sa ne spune: „Nu este mai sigur locul nostru din locuințele cerești decât ne este desemnat locul special, în care noi avem să lucrăm pentru Dumnezeu”. (Pildele lui Hristos, p. 327, ed. engl.)

„În împărăția cerurilor nu va avea loc nici un leneș, nici un trândav”. Oricine poartă numele lui Hristos trebuie să fie un lucrător serios, altruist”. (Mărt., Vol. VI, p. 434, 427, ed. engl.)

„Primind adevărul, făgăduim noi înșine să fim lucrători împreună cu Hristos, și să ne predăm pentru lucrarea Sa, și de atunci înainte să nu mai dorim să lucrăm după plăcerea noastră, ci să fim servi credincioși ai Maestrului, căruia noi ne-am oferit ca servi, ca să-l ascultăm”, (E. G. White în „Adevărul Misionar”, Februarie 1874).

Dea Dumnezeu ca fiecare Adventist de Ziua Șaptea să asculte și să se dovedească ca un credincios aliat al lui Hristos la încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

P. H. Hermann.

COLPORTAJUL.

---

1. Importanța Colportajului.

1. Dumnezeu întrebuintează presa ca un mijloc de răspândirea adevărului în lume, și a rânduit colportajul ca un mijloc, prin care să se aducă lumii lumina, care este cuprinsă în Biblie și în cărțile noastre.

2. Câteodată se pare, că oamenii pun de o parte cărțile noastre după ce le-au cumpărat, dar Dumnezeu poartă de grijă pentru adevărul Său și timpul va veni, când aceste cărți nebagate în seamă pentru un moment, vor fi căutate și cetite.

3. O mare răspundere zace asu-

pra colportorului. El trebuie să fie conștient, că lui i se prezintă ocazia să semene la ape.

4. Unde lucrează acum un colportor, ar trebui să lucreze o sută de colportori.

5. Colportorul ar trebui să îndepinească lucrarea sa în strânsă legătură cu predicatorul, căci seriurile au scopul nu numai să atragă atenția asupra însemnătății adevărului prezent, ci și pentru a întemeia pe cetitor în acest adevăr, pentru a-l întări și a-l asigura împotriva rătăcirilor.

6. Colportorul trebuie să fie pregătit și în stare de a explica Sf. Scriptură. Colportorul trebuie însuș să citească și să cunoască bine conținutul revistelor și broșurilor ce vinde.

7. A venit timpul, ca prin colportori să se săvârșească o mare lucrare.

2. Insușirile colportorilor.

1. Să simtă sarcina serviciului său.

2. Idealul său să nu fie câștigul de bani, dorința după ranguri sau poziții înalte, ci de a aduce poporului lumina.

3. Colportorul să fie creștin adevărat, să se pocăească zilnic și să simtă dependența sa de Dumnezeu.

4. Să fie iubitor de oameni și să știe să prețuească valoarea unui suflet.

5. Chiar fără școală, devotându-se zilnic lui Dumnezeu, să fie binevoitor a învăța dela Mântuitor.

6. Să fie sfințit sub conducerea Spiritului Sfânt.

7. Să fie un om al rugăciunii, să se roage și să lucreze.

3. Alegerea colportorului.

1. Nu oricare membru al Comunității poate fi colportor.

2. Trebuie pusă tot atâta grijă și înțelepciune în alegerea colporto-

rilor, cât se pune în alegerea predicatorilor.

3. Colportorii trebuie aleși nu din elementele dubioase ale Societății, nu bărbați și femei incapabili, ci din aceia, cari se bucură de un nume bun, cari sunt simțitori, cari au spirit de perspicacitate și cari au calități netăgăduite.

4. Nu cu maniere grosolane sau ciudate, ci cu maniere politicoase.

5. Trebuie aleși acei bărbați și femei, cari lucrează cu tact, cari au o purtare ireproșabilă.

6. Trebuie aleși oameni cari sunt întotdeauna voioși de a primi sfaturi și învățături.

7. Imbrăcămintea lor trebuie să fie cuviincioasă, nu luxoasă.

8. Purtarea lor să nu fie piatră de scandal pentru alții.

9. Colportorul trebuie să fie curat ca Iosef, blând ca Moise și cum-pătat ca Daniel.

4. Pregătirea colportorului pentru lucrare.

1. Colportorul să nu se declare mulțumit cu gradul ajuns, ci trebuie să se desăvârșească continuu, adică să-și desvolte până la extrem darurile ce i-au fost încredințate.

2. Colportorul trebuie să studieze cu cea mai mare îngrijire cuvântul lui Dumnezeu, ca învățăturile practice ale acestui cuvânt să poată exercita o influență pozitivă asupra vieții sale. 2 Tim. 2, 1. 15; 1, 13; 2, 2.

3. Colportorii ar trebui trimiși doi câte doi. Cei cu mai puțină experiență să însoțească pe cei cu experiență mai îndelungată.

4. Colportorul să fie destoinic a găsi mijloace și căi, spre a găsi intrare la persoane și familii.

5. Colportorul trebuie să fie cu toată inima la lucru; să se scoale de dimineată spre a întrebuiți cu folos aptitudinile, pe cari i le-a dat Dumnezeu.

6. El trebuie să învețe a întâm-

pină greutăți, și trebuie să știe că stă în serviciul lui Dumnezeu. Isa. 6, 5—8.

7. Mulți din cei ce încep colportajul sunt slabi, istoviți, desnădăjduiți și descurajați ușor. Ei nu au energie. Un colportor adevărat însă trebuie să fie cu curaj și energie, și cu iubirea lui Hristos, care rabdă toate, trebuie să lege o tărie de caracter, care să facă din influența sa o putere lucrătoare spre bine.

8. Colportorul trebuie să-și pue continuu încrederea în Dumnezeu și să nu murmure, ci să păsească cu credință înainte, să nu se îndoiască.

5. Cultivarea darului vorbirii.

1. Colportorul trebuie să cultive cu multă îngrijire darul vorbirii.

2. Colportorul, care poate vorbi clar și lămurit asupra foloaselor cărții pe care o răspândește, va constată, că aceasta îl ajută mult la vânzarea ei. El trebuie să vorbească întotdeauna cu un ton plin și frumos.

3. Colportorul nu trebuie să fie neglijent în expresiile sale, căci ei îl observă și îl consideră ca unul, care trebuie luat de exemplu. El nu trebuie să întrebuițeze în vorbirea lui cuvinte ușuratică și nepotrivite. 3 Moise 10, 1—3; Titu 2, 6—8.

6. Un exemplu în reforma sanitară.

1. Colportorul trebuie să păzească legile vieții și ale sănătății, spre a nu se face singur impropriu pentru serviciul lui Dumnezeu.

2. Colportorul trebuie să renunțe la orice fel de poftă egoiste și să reguleze toate obiceiurile sale zilnice în conformitate cu lumina, pe care ne-a descoperit-o Dumnezeu.

3. Colportorul în relațiunile sale cu necredincioșii, nu trebuie să se abată dela adevăratele principii ale sănătății. Nici să observe pe alți,

spre a-i dojeni pentru greșelile și rătăcirile lor. Ci trebuie să fie un exemplu prin lepădarea de sine și prin biruința asupra poftelor.

7. Suportarea greutăților.

1. Colportorul nu trebuie să se teamă, nici să se descurajeze în fața greutăților, ci dacă întâmpină în lucrul său greutăți și ispite, ar trebui să tragă foloase din experiențele sale și să învețe a se bizui mai cu hotărîre pe Dumnezeu.

2. Colportorul să nu se plângă și să nu cârtească niciodată. El nu trebuie să uite, că și în timpuri de desnădejde îngerii sunt mereu în jurul său.

3. Colportorul să nu se laude pe sine de succesele sale.

4. Colportorul să studieze viața Waldenzilor și să vadă exemplul lor.

8. Colportul și lecturile biblice.

1. Nu trebuie interzis colportorului de a vorbi oamenilor despre iubirea lui Hristos. El trebuie să aibă libertatea de a vorbi sau a se ruga cu cei redeșteptați. El poate ceti prin casele oamenilor ceva din Biblie sau din cărțile cari conțin adevărul, el poate ține cu ei lecturi biblice.

2. Colportorul să nu fie animat de un zel, care nu corespunde cu gradul cunoștințelor sale, — să nu incline a face pe predicatorul sau pe teologul — ci trebuie să ție ochii ațintiți asupra scopului chemării sale.

3. Dacă colportorul, care întâlnește suflete doritoare de mântuire, nu este însuș pocăit, nu poate aduce suflete la Hristos! Picioarele colportorului trebuie să se ție pas cu pas pe urmele lui Isus Hristos.

4. Nici un colportor să nu puie mai presus o carte decât pe alta, care conține deasemenea adevărul pentru timpul prezent.

9. Colportul, serv economic.

1. Colportorul să nu neglijeze facerea de economii, el nu trebuie să confunde economia cu sgarcena și egoismul.

2. El trebuie să ție exactă socoteala de fiecare cheltuială.

3. Colportorul desbărat de poftă și obiceiuri rele, nu va fi tentat a cheltui pentru ceea ce nu-i folosește.

10. Colportorul om onest.

1. Colportorul nu are voie să mintă și să înșele, spre a nu pierde încrederea și respectul.

2. Nu este permis cuiva a se da drept creștin adventist, necum colportor în lucrarea noastră misionară, dacă nu trăește conform adevărului evanghelic, pe care îl vestim.

3. Sunt oameni cari par a fi devotați și cinștiți, dar în realitate sunt asemenea mormintelor vărute, frumoase pe din afară, dar pline de stricăciune pe dinăuntru. Așa și aceia, cari se folosesc de numele adventist de Z. Ș. numai pentru interesele lor personale și spre a

amăgi încrederea celor ce prețuesc acest nume, sunt necinștiți și înșelători.

4. Aceia, ale căror mâini sunt pătate și a căror inimă nu stă bine înaintea lui Dumnezeu, n'ar trebui luat în lucrarea de colportaj, căci dezonorează lucrarea adevărului.

11. Colportorul și raporturile cu Casa de Editură.

1. Colportorul n'ar trebui să facă datorii la Casa de Editură până la sume pe cari nu le poate achita. Dacă nu e în stare a lucra nici chiar pentru a-și acoperi cheltuelile sale, mai bine ar face să înceteze lucrul chiar din acel moment.

2. Colportorul nu are voie a colporta cu cărți cari nu conțin nimic despre adevărul prezent.

3. Colportorul nu are voie a înodă afaceri de speculă la răspândirea cărților noastre.

Acesta este un rezumat al scrierii pentru colportori de E. G. White, rezumat făcut la cursurile de colportori ținute de fr. P. P. Paulini în București în anul 1921.

LECȚIUNI PENTRU ȘCOALA DE SABAT.

Lecțiuni biblice pentru copii.

LECȚIUNEA 20.

Foametea în Canaan.

Abram a construit un altar pe coasta muntelui, care se ridică între Bethel și Ai. El s'a închinat aici lui Dumnezeu, I-a adus sacrificii și a invocat numele lui Dumnezeu. El a înaintat apoi în direcțiunea de Miază-zi într'o țară numită Canaan. Locuitorii acestui pământ erau Ca-

naanii. Dumnezeu promisese tot acest pământ lui Abram; însă aici domnia în acest timp o așa foamete, că a trebuit să se ducă în Egipt. În timpul șederii lor în Egipt, Dumnezeu binecuvântă pe Abram și pe Lot, cari câștigă aici mari bogății. Ei aveau mult aur și argint, și numeroase turme de animale. Indată ce foametea luă sfârșit în țara Canaan, Abram și Lot fură constrânși de a se înapoia de aci. Ei

își luară turmele lor cu ei și se înapoiară acolo unde aveau ridicat altarul lor. Ei nu aveau casă, ci locuiau în corturi.

Intrebări.

1. Unde a construit Abram un altar? Gen. 12, 8.

2. Unde se găseă acest munte?

3. Cui se închină Abram?

4. Ce a adus el lui Dumnezeu?

5. Care este numele, pe care l-a chemat în ajutor în rugăciunile sale?

6. În ce direcțiune a înaintat el? Vers. 9.

7. Care eră numele locuitorilor acestei țări? Vers. 6.

8. Ce promisiune a făcut Dumnezeu lui Abram? Vers. 7.

9. Abram a putut să se stabilească definitiv în această țară? Vers. 10.

10. Pentru ce nu?

11. Unde s'a dus el?

12. Care este gradul de prosperitate, la care Abram și Lot au ajuns în Egipt?

13. În ce constă bogăția lor?

14. Indată ce foametea trecu, ce iură constrânși să facă ei? Gen. 13, 1.

15. Ce luară cu ei?

16. Unde s'au dus ei? Vers. 3, 4.

17. Care eră felul de locuire al lui Abram și al lui Lot?

LECȚIUNEA 21.

Abram și Lot se despart.

Abram și Lot erau așa de bogați în animale, că le eră greu să găsească destulă pășune pentru ele. Păstorii turmelor lui Abram și ai turmelor lui Lot se certau din această cauză. Pentru aceasta ei se văzură siliți să se separe. Abram lăsă lui Lot libertatea de a alege țara, în care ar fi dorit să se ducă. Alegerea lui Lot nu a fost fericită, cum vom vedea îndată. Locuitorii câmpiei Iordanului erau foarte co-

rupți. Lot se stabili deci în câmpie și își întinse corturile sale aproape de Sodoma.

Abram a continuat să locuească în țara Canaan. Dumnezeu îi zise într'o zi, să privească către Miază-noapte și către Miază-zi, către Răsărit și către Apus, căci tot pământul pe care îl vedeă, i-l va da Dumnezeu lui și urmașilor lui. Abram întinse corturile lui la Hebron, în câmpia Mamre.

Intrebări.

1. Cât de multe vite aveau Abram și Lot? Gen. 13, 2, 5, 6.

2. Cine se certă din cauza aceasta? Vers. 7.

3. Care eră motivul, pentru care ei se certau?

4. Ce se văzură siliți, să facă atunci Abram și Lot?

5. Cui fu lăsată libertatea de a alege?

6. Ce alege Lot? Vers. 11.

7. Din ce cauză alege Lot pământul acela? Vers. 10.

8. S'a dovedit bună alegerea lui Lot în cele din urmă?

9. Pentru ce n'a fost bună alegerea aceasta?

10. Unde și-a întins Lot corturile sale? Vers. 12.

11. Unde și-a întins Abram pe ale sale?

12. Cari sunt făgăduințele date de Dumnezeu lui Abram din nou? Vers. 14.

13. Care este promisiunea ce se făcea pentru el și pentru urmașii săi? Vers. 17.

14. Unde și-a așezat Abram corturile sale?

15. Unde eră Hebronul?

LECȚIUNEA 22.

Lot este făcut prizonier.

Puțin după sosirea lui Lot în câmpiile Iordanului, locuitorii Sodomei au luat parte la un mare războiu. Locuitorii Sodomei au fost

bătuți și cea mai mare parte din ei au fost făcuți prizonieri. Lot împreună cu toată familia și averile sale a fost deasemenea luat în captivitate. Când Abram a auzit de aceasta, cu un număr de 318 din servii săi, a plecat în urmărirea inamicilor Sodomei. El a fost însoțit și de câțiva Cananei, și a lovit pe dușmani în timpul nopții, luând îndărăt pe Lot și toate averile capturate de ei.

Abram avea 99 de ani, când Dumnezeu i se arată iarăș. Cu această ocazie. El îi schimbă numele numindu-l „Abraam“, și pe Sarai soția sa, o numi „Sara“.

Apoi s'a mai arătat Dumnezeu lui Abraam, spunându-i, că locuitorii Sodomei sunt prea plini de răutate, și deaceea El îi va distruge. Abraam, care iubiă pe cei păcătoși, s'a rugat pentru iertarea lor. Dumnezeu i-a promis, că va ierta Sodoma, dacă într'ansa se va găsi 10 dreți. Inșă, cum nu s'a găsit nici 10 suflete curate în Sodoma, ea a fost distrusă.

Intrebări.

1. Ce s'a întâmplat după așezarea lui Lot în câmpiile Iordanului? Gen. 14, 1—12.
2. Cine au fost cei bătuți?
3. Ce au adus cu ei învingătorii Sodomei?
4. Ce a făcut Abram, când a auzit de aceasta Vers. 14.

5. Cine s'a unit cu el?
6. Când au ajuns ei armata inamică?
7. Ce au făcut ei? Vers. 15. 16.
8. Când Abram avea 99 de ani, cine i se arată? Gen. 17, 1.
9. Ce a făcut Dumnezeu cu această ocaziune? Vers. 5.
10. Ce nume a primit Abram?
11. Ce nume a primit soția sa?
12. Ce a zis Dumnezeu mai târziu cu privire la orașul Sodoma? Gen. 18, 20. 21.
13. Ce Și-a propus să facă?
14. Ce a făcut Abraam?
15. Ce promisiune i-a făcut Dumnezeu? Vers. 32.
16. S'au găsit 10 dreți în Sodoma?

Câteva date însemnate din lunile: Octombrie, Noembrie și Decembrie.

1 Oct. 1860. Adoptarea numelui de „Advențiști de Ziua Șaptea“, în cursul sesiunii Conferinței Generale.

13 Noem. 1833. Dată importantă din profeție, care se bazează pe profeția căderii stelelor din Mat. 24.

15 Noem. 1850. J. N. Andrews începe publicarea lucrării cu privire la „Solia îngerului al treilea“.

20 Dec. 1849. W. Miller moare în casa sa din Low Hampton, în vârstă de 68 ani.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARA

Redacția: Strada Turturele No. 8 București.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

Abonamentul pe an	Lei 12.—
Prețul unui număr	„ 2.—
„ „ dublu	„ 4.—
Pe hârtie velină	„ 3.—